

မိမိ
စာပေတိုက်

လမင်းမိုမို

တချင်းချင်း

၂ နှစ်

အခန်း(၁)

တသွင်သွင် ... မြန်မာပြည် ပြန်လာမယ် ...

ဤသတင်းသည် မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော မိသားစုနှစ်စု အထူးသဖြင့် ယောက်ျားနှစ်ဦး၊ မိန်းမနှစ်ဦးတို့ ကို အထူးလှုပ်ရှား ယောက်ယက်ခတ်သွားစေသော သတင်းတည်း။

“ဟယ်လို”

“ပိုး ... ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ် ... ကို၊ ပြော ... ဘာလဲ၊ အခု အိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာသမားတွေ ရောက်နေပြီ ... သိလား ကို၊ သူတို့ က ပြောတာတော့ ကွန်ပရက်ဆာ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုလဲ မသိပါဘူး၊ အဲဒါ လဲလို့ လည်း ရတယ်တဲ့ ၊ လဲရင်လည်း နောက်ထပ် သိပ်အကြာကြီးတော့ ရနိုင်မှာ မဟုတ် တော့ဘူးဆိုတော့ နောက်တစ်ခါထပ်ဖြစ်ရင် အသစ်လဲရမယ့်တူတူ အခုတစ်ခါတည်းပဲ အသစ် လဲမလား၊ နှစ်ခါကုန် မဖြစ်အောင်လေ၊ ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ သူတို့ နဲ့ ကိုနဲ့ ဖုန်းပြော လိုက်မလား၊ ပိုးကတော့ လဲပဲလဲလိုက်ချင်နေပြီ၊ သက်စုတို့ အိမ်မှာ အခု ရေခဲသေတ္တာက တံခါး သုံးချပ်တောင်ဟာလေ၊ ပိုးတို့ လည်း တံခါးလေးပေါက်ဟာ လဲလိုက်ရင် ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီဟာကြီးက ပုံတုံးနေပါပြီ”

“ပိုး . . . မင်းပြောမှာ လား ငါပြောရမှာ လား၊ ဖုန်းခေါ်တာမင်းလား ငါလားကွာ၊ ကျွတ် . . . တကယ်ပဲ”

“ဪ . . . ကြုံတုန်း စကားလက်စနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ ကိုကလည်း ၊ ဘယ်သူခေါ်ခေါ် ပြောစရာရှိတဲ့ သူက ပြောလို့ ရတာပဲဟာကို”

“မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပြောစရာတွေ ရှိတယ်လို့ ထင်တာလား”

“ဟွန်း . . . ကဲပါ . . . ပြော၊ ဪ . . . ညနေ ကို ဘယ်အချိန်ရောက်မှာ လဲ၊ ပိုးက ညကျ ဆေးခန်းကအပြန် နောက်ကျမယ်နော်၊ ပြောပြထား တာ”

“ငါ ပြောရတော့မလား”

“ပြော . . . ပြော”

“အိမ်မှာ အခု မီးလာလား၊ အင်တာနက် လိုင်းကောင်းလား”

“မီးတော့လာတယ်၊ အင်တာနက်တော့မသိဘူး၊ ဖွင့်မှ မထားတာ၊ အင်တာနက်ကို မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဖွင့်ထားပြီး တစ်ချိန်လုံး လိုင်းပေါ်ရောက်နေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုးက သိပ်မှ မဖွင့်တဲ့ သူ”

“ကျွတ် . . . မင်းကွာ၊ ခဏလေး ပါးစပ်ကိုပိတ်ပြီး သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“အာ . . . အခု ဖွင့်ရမှာ လား၊ ဒီမှာ ရေခဲသေတ္တာသမားတွေ ရောက်နေပါတယ်ဆို”

“ရောက်ရောက်ပေါ့၊ မေမေလည်း ရှိနေတာကို၊ အဲဒီကိုမြင့်တို့ ကလည်း သိနေ ခင်နေတဲ့ သူတွေပဲဟာ၊ ပစ်ထားလိုက်၊ သွားဖွင့်လိုက်စမ်းပါ”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ကိုရဲ့ ၊ ကိုဘာသာ ရုံးကမဖွင့်ဘူးလား”

“ဒီမှာ ကွန်ဒိုက ဆာဗာဒေါင်းနေလို့ သုံးမရလို့ ပေါ့၊ ကဲ. . . မြန်မြန် သွားဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ ပိုးရာ၊ မင်းလေကြောမိနေတာနဲ့ ပဲ ငါ့ရဲ့ ရွှေကဲ့သို့ သော မိနစ်တွေ ပွန်းကုန်ပြီ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကဲ... ကဲ... သွားဖွင့်နေပြီ”

ပိုးရွှေလွှာက ကွန်ပျူတာခန်းထဲဝင်လာခဲ့ကာ ခလုတ်တွေဖွင့် ပါဝါဖွင့်ထားလိုက်ရင်း...

“ဖွင့်နေပြီ... ဘာက အရေးကြီးနေလို့ လဲ”

“ဦးဇော်ခင်ဆီက အီးမေးလ်ဝင်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါ အခုဖွင့်ကြည့်ရမယ်၊ သူ့ဆီ အိမ်ပုံစံပို့ ထားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ အကြောင်းပြန်ထားတာ”

“အမယ်လေးနော်. . . . အီးမေးလ်ပို့ထားတယ်လို့ တောင်ဖုန်းဆက်ပြောနေမှ တော့ အဲဒီ အကြောင်းပြန်ကိုပါ ဖုန်းထဲကနေပဲ တစ်ခါတည်းပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ၊ အဲဒီလူက လည်း ”

“ဟ... ပုံနဲ့ တကွတွဲပြီး အချက်အလက်တွေ ပြင်ထားတာမို့ကွ၊ မင်းခဏလောက် တိတ်တိတ်လေးနေပြီး လုပ်နေတာကိုသာ အာရုံစိုက်စမ်းပါ”

“ဪ... သူ့ဟာသူ ပွင့်မလာသေးတာ တက်မလာသေးတာကို စောင့်ရင်း ပါးစပ်ကြီးပိတ် ထားရမယ်လို့ ငါ့နှယ်၊ ခဏတော့ စောင့်ရမယ်လေ ဦးပဉ္စရယ်၊ ပိုးက သိပ်လည်း ကျွမ်းတာ မဟုတ်ဘူး ဖြည်းဖြည်း လုပ်ရမှာ ”

“အီးမေးလ်ဖွင့်တာ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ခုမှ ပဲကြားဖူးတယ်၊ မြန်မြန်ဖွင့်ဖွင့် ဖြည်း ဖြည်းဖွင့်ဖွင့် ဘယ်လောက် ခက်ခက်ခဲခဲကွာ

လို့ လဲ၊ Pass word ရိုက်ထည့်ရင် ပွင့်လာမယ့်ဟာကို၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ရပြီ လား”

“အင်းပါ . . . ပွင့်လာပါပြီ၊ ဟင် . . . ဒါနဲ့ ကို့ Pass word ပိုးမှ မသိတာ”

“အခုပြောရင် သိပြီပေါ့”

“အမယ် . . . ငါ့ယောက်ျား Pass word ငါသိရပြီပေါ့၊ သူ့အီးမေးလ်တွေ ဝင်ကြည့်လို့ ရပြီပေါ့၊ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ”

“အီးမေးလ်တွေဝင်ကြည့်တော့ မင်း ဘာများ ပျော်စရာရှိမှာ လဲ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေချည်းပဲ၊ ပျင်းပြီးတောင် မင်းပြန်ပိတ်လိုက်ဦးမယ်၊ နောင်တွေ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ လည်း စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ၊ အခု မင်းကို ပြောတဲ့ Pass word ကို နက်ဖြန်လောက်ဆို ငါက အသစ်ပြောင်းလိုက်မှာ ”

“ဟွန်း . . . အမယ်လေး . . . သူများကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူးနော်”

ပဉ္စက သူ့အီးမေးလ်ကိုဖွင့်ဖို့ Pass word ကို ရွတ်ပြလိုက်လျှင် ပိုးရွှေလွှာက ကွန်ပျူတာ နံဘေးက မှတ်စုစာအုပ်လေးမှာ ရေးမှတ်လိုက်ပါသည် ။ အဲဒီနောက် လင်တော်မောင် “ပဉ္စ” ရဲ့ အီးမေးလ်ကို သူပေးတဲ့ Password နှင့် ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ရပြီ . . . အီးမေးလ်တွေ ဝင်နေတယ်”

“မနေ့ကအထိ အားလုံး ဖွင့်ဖတ်ပြီးသား၊ အသစ်က ဘယ်နှခုတောင် ဝင်နေလို့ လဲ၊ ဦးဇော်ခင် ဆီက အီးမေးလ်တွေလား”

“အင်း . . . တွေ့တယ်၊ နောက်ထပ် နှစ်ခုလောက်ပါပဲ၊ ဘယ်တွေကလဲတော့ မသိဘူး”

“ထားလိုက်ပါ အရေးကြီးမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဦးဇော်ခင် အီးမေးလ်ပဲ ဖွင့်လိုက်၊ ပြီးရင် ဖတ်ပြ စမ်းပါ၊ ပုံတွဲရက်ပါလား၊ ဘာကို ဘယ်လိုပြင်မယ် ပြောထားလဲ”

ပိုးရွှေလွှာက ဦးဇော်ခင်ဆီမှ ဝင်ရောက်နေတဲ့ အီးမေးလ်ကိုဖွင့်ကာ သူ မြင်သလောက် နားလည်သလောက် ပဉ္စကို ပြောပြ ဖတ်ပြနေပါသည်။ ။

ပိုးရဲ့ ချစ်လှစွာသောခင်ပွန်း “ပဉ္စ”ဟာ အာဒိတက်အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပုံစံ ဒီဇိုင်းများ ဆွဲခြင်း၊ အင်တီးရီးယားဒက်ကရေးရှင်း ပြုပြင်ဆင်ယင်ပေးခြင်း လုပ်ငန်းတစ်ခု ဖွင့်လှစ် တည်ထောင်ထားပါသည်။ ။ အောင်မြင်မှုရနေတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ကာ ဝင်ငွေလည်းကောင်းလှ သည်။ ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ပိုးကတော့ အမ်ဘီဘီအက်စ် ထက်ပို၍ ဘာဒီပလိုမာ ဘာဘွဲ့မှ လဲ ထပ်မယူဖြစ်၊ အစောပိုင်းက အလုပ်ဝင်လိုက်သေးသော်လည်း သုံးနှစ်လောက်အကြာမှာ ကလေးလည်း တစ်ဖက်နှင့်မို့ ဝန်ထမ်းဘဝက ထွက်လိုက်ပါသည်။ ။

ဆေးခန်းကလေးတော့ ဆေးပညာတွေ မမေ့လျော့ရုံ သဘောလောက် ရက်ခြားသာ ထိုင်ဖြစ်ကာ မနက်ပိုင်းတွေမှာ အိမ်ရှင်မကြီး သက်သက်သာ။

“အိုကေ ... အိုကေ ရပြီ၊ ဒီလောက်ဆို သူပြင်စေချင်တာတွေ သိပြီ၊ သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံသိပြီ၊ ရုံးက ဆာဗာက နက်ဖြန်လည်း ကောင်းပါ့ဦးမလား မသိပါဘူး၊ သူ ပြင်ချင်တာ နည်းနည်းပဲဆိုတော့ ဒါလေးပြန်ပြင်လိုက်ပြီးရင် အဆင်ပြေပြီပေါ့၊ အင်မတန်ကြေးများ တဲ့ လူကြီးက ဒီတစ်ခါတော့ သိပ်ကြေးမများ လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ”

“ကဲ ... ဒါဆို ပြီးပြီလား ကို၊ ရပြီလား”

“အင်း ... ရပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ မိန်းမ၊ ထွက်လိုက်တော့ ပိတ်လိုက်တော့၊
ကိုမြင့်တို့ လည်း စောင့်နေကြရော့မယ်၊ မင်း ကွန်ပရက်ဆာကို ပြင်မနေ
ချင်တော့ဘူးဆိုလည်း ပြီးရောလေ ပြင်မနေ နဲ့ တော့ နက်ဖြန်သန်ဘက်
ကိုယ်အားတဲ့ အချိန်လေး အသစ်ထွက်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ပြီးရော သင့်ခယူးပဲ ကိုရေ၊ ဖုန်းချလိုက်
ပြီနော်”

ဝိုးက ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကို့ရဲ့ မေးလ်အကောင့်ထဲက လော့အောက် (l
og out) လုပ်ဖို့ ပြင်လိုက် ပါသည်။ log out ကို နှိပ်ချတော့မည် ပြင်ပြီး
ကာမှ ဖွင့်မဖတ်ရသေးတဲ့ အသစ်ရောက်နေတဲ့ အီးမေးလ်တစ်ခုနဲ့ဘေး
မှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ ဆပ်ဘ်ဂျက်စာတန်းကလေးက “I’ll come back soo
n” ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။ ။

ချက်ချင်းပဲ လက်က အလိုအလျောက်ပင် ထိုအီးမေးလ်ကို Click လုပ်
ကာ ဖွင့်လိုက်မိပါ တော့သည်။ ။

“ဟေး ...

မောင်ကြီး ...

တို့ ပြန်လာတော့မယ် သိလား ... တွေ့ကြဖို့ ...။

တသွင်သွင် ...”

....

“ဟင် ...”

ဝိုးသည် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲနေအောင် မြည်ဟည်းသွားရကာ မျက်လုံးက
လေးပါ ပြူးကျယ်ထွက် သွားရသည်။ ။ ဘုရားရေ။ တသွင်သွင် ...။ ပြန်

လာတော့မယ် ဆိုပါလား။ ဘာကိစ္စပြန်လာမှာ လဲ။ ကြည့်စမ်း ...။ ဟေး ... မောင်ကြီးတဲ့ ။ အရင်ကအကျင့်တွေကို မပျောက်သေးဘူး။ ပါးစပ်က အလွယ်လေး လက်လွတ်စပယ် မဆင်မခြင် ရှိလှတာ။ နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို အတည်လိုလို။

ပိုးရဲ့ ရင်ခုန်သံတို့ ဟာ ဒုတ်ဒုတ် ဒုတ်ဒုတ်နှင့် ရင်ဘတ်ပါ မြောက်ကြွတက်လာအောင် ပြင်းစွာ တိုးခုန်နေတာမျိုးပင်။ လူက ကြက် သေ သေတယ်ဆိုသလို ဂူငိုငိုကြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားရ တော့တာ ။ တသွင်သွင် ရောက်လာမယ်ဆိုခြင်းကြောင့် ပိုးတို့ လင်မယားအကြား မှာ ကောင်းစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။ ပြဿနာတွေတက်ဖို့ သာ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ရှိသည် ။

ပိုးရွှေလွှာက ငိုတောင် ငိုချင်လာရပါသည် ။

ဟိုးအရင်ကတည်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲဒီတသွင်သွင်ကြောင့် ပိုး ဘယ်နှခါလောက် များ တောင် ငိုခဲ့ဖူးသလဲ။ မျက်ရည်တွေသာ စုခံ ထားရင် ဘယ်လောက် များများ တောင်ဖြစ်နေမလဲ မပြောနိုင်ပါ။ ဝမ်းနည်းရ နာကျင်ရ ပူလောင်ရ။ သူ့ဘက်က ရည်ရွယ်သည် ဖြစ်စေ မရည်ရွယ်သည် ဖြစ်စေ ဒုက္ခပေးလှတဲ့ တသွင်သွင်ပါ။

ခုပင် မျက်စိထဲ ပြန်မြင်ယောင်သည် ။

ဖားဖားဝေဝေ နွယ်နွယ်ခက်ခက် အောက်ပိုင်းတစ်ဝက် ရေလှိုင်းလို တွန့်လိပ်ဝဲနေတဲ့ ဆံပင် ထူကြီးနှင့် ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ဘဲဥပုံမျက်နှာက လေး။ ထိုမျက်နှာကလေးထဲမှာ ရှိရှိနေသမျှ ပစ္စည်း အားလုံးတို့ ဟာ ငေး ကြည့်ရလောက်အောင် လှပအချိုးကျပြီး စွဲမက်ဖို့ လည်း ကောင်းနေ သေးတာ။

ခုခေတ် မျက်တောင်တုတွေလို ရှည်လျားထူထဲ ကော့ညွတ်တဲ့ သူ့ရဲ့

မျက်တောင်အစစ်ကြီးတွေဟာ ဝဲခနဲ ပင့်လှန်လာလိုက် ဝဲခနဲ စင်းကျပ်
တ်သိမ်းသွားလိုက်။

နောက်ကွယ်က ရင်တုန်သည်းဖိုစရာ မှော်ပြကွက်တွေ အမျိုးမျိုးကို
ရှေ့ကကာဆီးထားတဲ့ ကတ္တီပါခန်းဆီးစလို။ ဒီခန်းဆီးအဖွင့်အပိတ်ကိုပဲ
ရင်တမမ အသက်မရှူရဲဘဲ ငေးစောင့်မျှော်လင့် နေရတာမျိုး။

ယောက်ျားသားတို့ ကို ဖမ်းစားနိုင်လွန်းတဲ့ မိန်းမ။ မထိတထိ အပြုံး
ညှို့ကလေးနှင့် နှုတ်ခမ်း ထူထူရဲရဲကလေးကလည်း အသက်ရှူမှား
လောက်တာ။ တစ်ခွန်းမို့ တစ်ခွန်းဆိုသလို စမ်းရေစီးသလို လွင်လွင်သာ
သာ တသွင်သွင်လေး ပြောလိုက်ရင် ဤစကားတို့ ကို ဘယ်ယောက်ျား
သား ငြင်းဆန်နိုင် မှာ မို့တုံး။ ခေါင်းခါငြင်းနိုင်မည့်သူ မရှိရုံမက ခေါင်း
ညိတ်ခွင့်ရဖို့ ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရဖို့ အလှအယက် ဆုတ်တက် ဗိုလ်လုနေကြ
ရတာ။

အဲဒီအထဲမှာ အိမ်က ကိုပဉ္စတို့ လည်း အပါ။ ကိုပဉ္စတင် ဘယ်ကပါမ
လဲ။ သူ့ရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ် အပြိုင်ယှဉ်ဆုံး ပြိုင်ဘက်လ
ည်း ဖြစ်သည့် “လမင်းဆွေ” သည် လည်း အပါအဝင်လေ။ ငယ်ငယ်က
တည်းက ပြိုင်လာကြတဲ့ ပဉ္စနှင့် လမင်းဆွေဆိုသည့် သူငယ်ချင်း နှစ်
ယောက်ဟာ ပညာရေးလည်း ပြိုင် အချစ်ရေးလည်း ပြိုင် နောက်ပိုင်း
လုပ်ငန်းခွင်မှာ လည်း ပြိုင် သေတဲ့ အထိ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ပြိုင်သွား
မယ့်သူနှစ်ယောက်။

သူတို့ နှစ်ယောက် “တသွင်သွင့်” အတွက် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ကြတဲ့ အခါ
နှစ်ဦးသား မုန်းတီးစိတ် ဝမ်းကွဲကြမလောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ဒါတွေ
ကို ပိုးရွှေလွှာ အားလုံးသိခဲ့သလို လမင်းဆွေရဲ့ ဇနီး
“သက်စုထွေး”လည်း တစ်ခုမကျန် သိသည် သာ။ ပိုးနှင့် သက်စုတို့ ဟာ

တသွင်သွင်နှင့် ပတ်သက် လာလျှင် ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ကိုယ်
စီရှိခဲ့ကြပါသည်။ ။ တစ်ယောက် ရင်အနာတစ်ယောက် သိကြပါသည်။ ။

အဲဒီ ... သက်စု ...

အခု ... တသွင်သွင် လာမှာ ကို သက်စု သိပြီးပြီလား။ မသိသေးဘူး
လား။ သက်စုနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်လလောက်တောင်ရှိပြီ။

ပိုးသည် ပျာယာခတ်သွားကာ သက်စုထံ ဖုန်းခေါ်ဖို့ ဖုန်းကို
နံပါတ်ရှာသည်။ ။

“သမီးရေ ... ပိုးရေ”

“ရှန် ... မေမေ”

“လာပါဦး ... ပဉ္စ လှမ်းခိုင်းတာ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီမှာ ကိုမြင့်တို့
က စောင့်နေကြတယ် အားနာစရာ”

ပိုးက ကွန်ပျူတာခန်းမှ ခေါင်းကလေး ပြုထွက်လိုက်ကာ ယောက္ခမ
ကို ပြုံးပြုံးလေးလှမ်း၍ ...

“ခဏလေး မေမေ၊ ပိုး လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးလို့ ပါ၊ ကိုမြင့်တို့
ကို ပြောလိုက်ပါတော့နော်၊ မပြင်တော့ဘူးလို့ ၊ ကိုက အသစ်ပဲ ဝယ်
တော့မယ်တဲ့ ၊ ဒီအဟောင်းကို သူတို့လိုချင်ရင် ကိုနဲ့ ပဲ စကား ပြောတော့
လို့ ၊ နော် ... မေမေ၊ ပြောပေးပါနော်၊ ပိုး အရေးကြီးတာလေးရှိလို့ ”

“အေး ... အေး ... ပြီးရော ... ပြီးရော၊ အဲလိုပြောလိုက်မယ်၊ လုပ် ...
လုပ် ... လုပ်စရာရှိ တာလုပ်”

သက်စုထွေးသည် အာဗင်ကိုဖွင့်ကာ ဆန္ဒင်းမကင်းဗန်းကို ထုတ်ယူ

လိုက်ပါသည်။ ။ ဗန်းကို စတီးအခုပြားလေးပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။ ဓားတစ်ချောင်းနှင့်တုံးရန် စိတ်ရန် ပြင်ဆဲတွင် ဖုန်းကမြည် လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းစကရင်ပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ အမည်က "ပိုး ..."။ ပိုးတစ်ယောက်ကတော့ သက်စုမို့ အလုပ်များ နေပြီဆိုရင် ဖုန်းလာတာ ထုံးစံတောင် ဖြစ်နေပြီ။ သက်စုက စားပွဲပေါ်ရှိနေတဲ့ ဖုန်းကို မကိုင်သေးဘဲ ဓားရှည်နှင့် ဆနွင်းမကင်းဗန်းကို အကွက်ညီညီလေးတွေ တုံးလိုက်ပါသည်။ ။ ကျင့်သားရနေ၍ လက်ကငြိမ်ကာ အတုံးက တန်းပြီးညီနေပြီ။

“မမ ဒီဗန်းသေးက တုံးမှာ လား”

“ဟင့်အင်း ... အဲဒီဗန်းအသေးက အော်ဒါဗန်း၊ ဗန်းလိုက်ပေးမှာ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ အညို”

စားပွဲရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းထိပ်မှာ က ငှက်ပျောသီးပူတင်းတုံးတွေကို ရွှေစင်က ပလတ်စတစ်ဘူး အကြည်အပါးလေးတွေထဲ စနစ်တကျ ထည့်နေပါသည်။ ။ စားပွဲပေါ်မှာ ရော နံဘေးက မီးဖိုချောင်တွင် ကျောက်ပြားစင် တစ်ကွေ့တစ်တန်းလုံးမှာ မုန့်ဗန်းတွေက တန်းစီနေသည်။ ။ ဒါဟာ သက်စုထွေးရဲ့ အိမ်တွင်းစီးပွားရေးဖြစ်ပါသည်။ ။

ငှက်ပျောပူတင်း၊ ငှက်ပျောဆနွင်းမကင်း၊ အာလူးဆနွင်းမကင်း၊ ရွှေချိုဆနွင်းမကင်း၊ ပူတင်း flavour ချိုးစုံ ကျောက်ကျောများ ။ သက်စုထွေးရဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာမုန့်များကို ဖောက်သည် ယူထားတဲ့ စူပါမားကတ်များ၊ ဆိုင်များ ဆီသို့ “ငွေလမင်း” တံဆိပ်နှင့် ဖြန့်ချိပါသည်။ ။ အိမ်တွင်း တစ်နိုင်စီးပွား ရေးဖြစ်သော်လည်း ဝင်ငွေကတော့ အတော်မက်လောက်ပါသည်။ ။

“မမ ... ဖုန်းက လာပြန်ပြီ”

ခုနက ဆက်တိုက်မြည်ပြီး မကိုင်လိုက်လို့ ခေါ်သံရပ်သွားတဲ့ ဖုန်းက ထပ်မြည်လာပြန်ပြီ။ ကြည့်လိုက်တော့ ပိုးပါပဲ။ အတုံးတုံးနေတာ ပြီးသွားပြီမို့ သက်စုက လက်မှာ စွပ်ထားတဲ့ အပူခံ အဝတ်လက်အိတ်ထူကြီးကို ချွတ်လိုက်ကာ ဖုန်းကို ကမန်းကတန်း ကိုင် လိုက်ရသည် ။

“ကဲ ... ပြော ... ပြော ... ပိုး ...”

“နင် ဘာလုပ်နေလဲ သက်စု၊ ခေါ်နေတာ ကြာပြီ”

“ငါ မုန့်တုံးလက်စ လှီးလက်စ ဖြစ်နေလို့ ပါဟယ်”

“နင့်မုန့်ကို အသာထား၊ အရေးကြီးတယ်”

“အမယ် ... ငါ့အတွက်တော့ ငါ့မုန့်က အရေးအကြီးပဲ မိပိုးမ၊ ခု ခဏ နေရင် အိမ်ကထွက်ရ တော့မှာ ၊ ဆိုင်တွေပို့တော့မှာ ၊ နင် ပြောစရာရှိ တာ မြန်မြန်ပြော”

“သက်စု ... နင့်ကို လမင်း ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ဘာပြောရမှာ လဲ”

“ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“ဒါဖြင့် ညနေကျမှ များ ပြောမလား၊ စာက ဒီနေ့မှ ပို့တာဆိုတော့၊ အင်းလေ ... ပြောချင်မှ လည်း ပြောမှာ ပါ၊ ငါတောင် ငါ့ဘာသာ သိခွင့် ရလိုက်လို့ ”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောဟာ”

“နင့်ယောက်ျားဆီကို ဒီနေ့ အီးမေးလ်တစ်စောင် လာလိမ့်မယ်သိ

လား၊ ပဉ္စဆီကိုလည်း ဒီနေ့ ပဲလာတယ်”

“ဘာအီးမေးလ်လဲ”

“နင် လန့်ပြီး အသက်ထွက်မသွားနဲ့ ဦး၊ အီးမေးလ်က တသွင်သွင်ဆီက”

“ဘာ”

“အေး ... ပဉ္စဆီရောက်လာတဲ့ တသွင့် အီးမေးလ်ကို ခုနလေးတင်ပဲ ငါဖတ်ရတယ်၊ ငါဖတ် ရတယ်ဆိုတာကလည်း ...”

ပိုးက အဖြစ်အပျက်ကို သက်စုကို ရှင်းအောင်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ။ သူပြောနေသမျှ တောက် လျှောက် စကားတစ်လုံးမှ မထောက်ဘဲ တိတ်ပြီးနားထောင်နေသော သက်စုသည် ပိုးစကားပြီးဆုံး သွားသည့်တိုင်းလည်း တိတ်နေဆဲ။ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

“ဟဲ့ ... သက်စု”

“ဟင် ...၊ ဟင် ... ပိုး ... အင်း ... အင်း”

“အဲသလောက်လည်း သေငယ်ဇော မျောမသွားပါနဲ့ ဟယ်၊ နင် အိုကေရဲ့ လား၊ နှလုံးရောဂါ တွေ ဘာတွေ ရနေဦးမယ်”

“ငါနှလုံးတွေ တအားခုန်နေပြီ ဒုန်းဒိုင်းနဲ့ နေတာပဲ ပိုး”

“အေး ... ငါလည်း ဖတ်ဖတ်ချင်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါက ငါ့မျက်စိနဲ့ မြင်ပြီး ဖတ်ရတာ ပိုတောင်ဆိုးတယ်၊ ကြောက်တောင် ကြောက်တယ်”

“သူ ... သူက ဘာလာလုပ်မှာ လဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ ဘာညာရေးမထားဘူးလား”

“မရေးထားဘူး၊ ရက်အတိအကျလည်း မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

လာတော့မှာ တော့ သေချာတယ်၊ လမင်းဆွေဆီလည်း သူဒီအတိုင်း အီးမေးလ်ပို့မှာ ပဲ သေချာတယ်”

“သူ ငါ့ကို ပြောပြမယ် မထင်ပါဘူး”

“အေး ... ငါသာ ငါ့ဘာသာ မမြင်လိုက်ရင် ပဉ္စလည်း ပြောပြမယ် မထင်ပါဘူး”

“နင် အဲဒီအီးမေးလ်ကို ဖျက်ပစ် လိုက်လေ၊ ပဉ္စ မမြင်စေနဲ့ လေ”

“ဪ ... ဘာထူးမှာ လဲ သက်စုရယ်၊ နောက်ထပ်မရေးတော့ဘဲ နေမယ်တဲ့ လား၊ မရေးရင် ကော ရောက်လာတော့ လာမတွေ့ဘဲ နေမယ်တဲ့ လား၊ ငါ့မှာ စာကိုဖျောက်ဖျက်မှုနဲ့ မသမာတဲ့ နာမည် သက်သက်ပျက်ရုံ အဖတ်တင်ရဦးမယ်၊ ဒီအီးမေးလ်ကို ဖျက်ပစ်လို့ သူတို့ ချင်းမတွေ့ကြတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ ငါဖျက်ပစ်မှာ သေချာလိုက်တာမှ ၊ အခုတော့ ရင်တွေလေး ရင်တွေပူပြီး စိတ်တွေညစ် နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ကြိုသိထားရအောင် ငါလှမ်းပြောတာ၊ ငါတို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး သက်စု၊ သူရောက်လာမှာ ကို လက်ခံရင်ဆိုင်ရမှာ ပဲ၊ ဒါပဲရှိတယ်”

“နင် တသွင်လာရင် လုံးဝမတွေ့ရဘူးလို့ ပဉ္စကို ပြောပါလားဟင်၊ နင်ပြောမယ်ဆိုရင် ငါလည်း လမင်းကိုပြောရဲတယ်၊ မိန်းမတွေ နှစ်ယောက်လုံးက တားမြစ်ကြတယ်ဆိုရင် သူတို့ လည်း စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“နင်ထင်လား၊ ငါတော့ မထင်ပါဘူး၊ မဖြစ်မနေ တွေ့ကြမှာ ပဲ၊ ငါတို့ တားနေရင် စကားအဖတ် တင်ရုံပဲ၊ ငါတို့ တောင် ရိုးလ်ကျသေးတယ်၊ တကယ်တော့ ငါတို့ နှစ်ယောက်က သူတို့ ဇနီးတွေလေ၊ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တသွင်သွင်ကလည်း သူတို့ နဲ့ ငယ်ပေါင်း ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ ကို တသွင်သွင်နဲ့ သွားမတွေ့ရဘူး

လို့ တားလိုက်ကာမှ သူတို့ သိက္ခာကို စော်ကားရာကျသွားမှာ မျိုးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်သေးတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ”

“ငါလည်း ညစ်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ပိုးရယ်၊ ငါတို့ ကိုတော့ သူတို့ ပစ်မသွားလောက်ပါဘူးဟာ”

“ပစ်တော့ ဘယ်ပစ်သွားပါ့မလဲဟဲ့၊ တသွင်သွင်ရောက်လာရင် သူတို့ နှလုံးတုန် ရင်ခုန် ယောက်ယက်တွေခတ်ပြီး ဆတ်စလူး နတ်ပူးဖြစ်နေမှာ ကို အမြင်ကတ်တာလေ၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ကြမှာ ”

“အေး ... သူတို့ ပြန်ပြီးတသသ ဖြစ်ကြမှာ ၊ ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ကြမှာ ၊ အတိတ် ကို လွမ်းမောတမ်းတကြမှာ ၊ ဟိုအရင်လိုပဲ အမြီးလေးနှုတ်နှုတ် သွားရည်လေးတမျှများများ နဲ့ ခယနေကြမှာ ကိုလည်း အသည်းယားတာလေ၊ ငါတို့ အပေါ်ဆို သူတို့ ဘယ်တုံးက အဲလောက်ခယ လို့ လဲ၊ ငါတို့ ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ ဘယ်တုံးက အရူးတစ်ပိုင်း ခံစားရလို့ လဲ၊ ဒါတွေ ပြန်မြင်ရမှာ သိပ်ရင်နာတာပဲ”

“အေးဟာ ...၊ ဒါတွေ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်က ပြီးဆုံးသွားပြီထင်တာ၊ ငါတို့ နောက်ထပ် ရင်နာစရာ မခံချိမခံသာဖြစ်ရာ အသည်းတဆတ်ဆတ်ခါစရာတွေ နောက်တစ်သက်လုံး မကြုံရတော့ ဘူးလို့ စိတ်အေးနေတာဟာ”

“သူ အပြီးပြန်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာဆို ဘာမှ မသိဘူး၊ ဘာမှ မပါဘူး၊ စာက တိုတိုလေးရယ်၊ မောင်ကြီးလို့ တောင် ပြန်ခေါ်လိုက်သေးတယ်၊ လမင်းဆီပို့တဲ့ အီးမေးလ်ထဲလည်း လမင်းကို အရင်လိုပဲ မောင်တော်လို့ ခေါ်ဦးမှာ ပဲ သေချာတယ်”

“တောက် ... ငါ ဒီနေ့ စိတ်ဓာတ်ကျသွားပြီ ပိုးရာ”

*

အခန်း(၂)

လမင်းဆွေသည် ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်၊ ရုံးခန်းတွင်းမှာ ဟိုဟိုဒီဒီပတ်လျှောက်လိုက်၊ ပြတင်းမှန်ကျယ်ကျယ်ကြီးမှ အပြင်ဘက်ကို တစ်ခဏ ရပ်ငေးကြည့်လိုက်၊ ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ လာပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်၊ ဖွင့်ထားလက်စ အီးမေးလ်ကို တစ်ခါပြန်ကြည့်လိုက်၊ ဖိုင်တွေ ဟိုရွှေ့ ဒီရွှေ့ ထပ်လိုက်၊ ထိုင်ရာမှ ထရပ် ပတ်လျှောက်လိုက်နှင့် စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ။

မှန်ပြတင်းနား တစ်ကြိမ်ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ လက်ပိုက်ငေးကြည့်နေရာက စိတ်ထဲမှာ ကလိ ကလိ ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ပဉ္စ ...။ ဒီကောင်ဘာကြောင့် ဖုန်းမဆက်ပါလိမ့်။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပဉ္စဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ဖို့ ကို သုံးကြိမ်ထက်မနည်း စဉ်းစားပြီးပြီ။ သို့ပေမဲ့ ဟိုကောင်တောင် ငြိမ်သက် နေတာ ငါက စိတ်လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်ပြနေလို့ ကောင်းပုံမလားဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်မှုနှင့် အတွေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး ဖုန်းမဆက်ဖြစ်အောင် ထိန်းနေတာ။

ထိန်းရင်း ထိန်းရင်းက စိတ်က ပိုပြီးကလိကလိ ဖြစ်လာပါသည်။ ။ ဘာကြောင့် ဟိုကောင် ဒီလောက်တည်ငြိမ်ရတာလဲ။

ဒီကိစ္စဟာ ဟိုကောင့်အတွက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်စရာ ကိစ္စမဟုတ်တာ လမင်းဆွေ အသိဆုံးပါ။ ဟိုကောင်ဟာ ကိုယ့်ထက်တောင် ပိုပျာယာခတ်တတ်ခဲ့သူပဲ။

နှစ်တွေကြာသွားလို့

ဟန်ဆောင်နိုင်လာတာများ လား။

ဒါဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကရော ဒီလောက် နှစ်တွေကြာတာကို ဘာကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေရပါလိမ့်။ ကိုယ်က ပိုစွဲလမ်းခံစားခဲ့ရလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနိုင်မခံ ငြင်းခုံခဲ့ရတဲ့ အချက်ပဲလေ။ သူ ပိုချစ်တယ်၊ ငါပိုချစ်တယ်၊ သူပိုစွဲလမ်းတယ်၊ ငါပိုအသည်းကျွမ်းတယ်နှင့် ငြင်းခုံရန်ဖြစ်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိခဲ့တာ။

ကိုယ့်အချစ်က ပိုတာချည်းသာ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ နှစ်ယောက်လုံးပင်။ တသွင်သွင် အမြင်မှာ အသိစိတ်မှာ ကိုယ်ကပိုချစ်ပါတယ်ဆိုတာကို လက်ခံယုံကြည်နိုင်အောင် ယှဉ်ခဲ့ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတာ လည်း လူရောစိတ်ပါ တပင်တပန်း။ ကိုယ့်ရူးသွပ်မှုကို အချင်းချင်းလည်း ပြခဲ့သည် ။ နှစ်ပေါင်းများ စွာလေ။

ခုတော့ ကြည့်စမ်း။ ဒီတစ်သက် ကိုယ်တွေသာ အလည်ရောက်မသွားရင် ပြန်ဆုံစရာမရှိ တော့လို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့ တသွင်သွင်က ကိုယ်တွေဆီကို အရောက် လာပြီး ပြန်လည်ဆုံစည်းရတော့ မယ့်ကိစ္စ။ ဒါကို ဟိုကောင် ပဉ္စ ... အေးအေးဆေးဆေး လက်ခံရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိမယ် မထင်ရေးချ မထင်ပါဘူး။

တသွင်သွင် ... ပဉ္စထံများ သတင်းမပို့လို့ လား။

ဒါဟာလည်း တစ်ရာရာခိုင်နှုန်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ။ တသွင်သွင်ဟာ ဒီကနေထွက်သွားခဲ့တဲ့ အချိန်အထိ ပဉ္စနှင့် လမင်းဆွေအပေါ် ဘယ်တစ်ယောက်ကိုမှ နှမ်းတစ်စေ့စာ ပိုပုံမပြခဲ့တာပဲ။ တန်းတူဆင်တူ ဆက်ဆံလွန်းလို့ ကိုပဲ နှစ်ယောက်လုံး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဆတ်ဆတ်တွန့် နေကြတာ မဟုတ်လား။ ခုလည်း ပဲ ကိုယ့်ထံတောင် အီးမေးလ်ဝင်လာလျှင်

ဟိုကောင်ထံကိုလည်း ဒီအီးမေးလ် မျိုး ဝင်ကိုဝင်မှာ သေချာပါသည်။ ။

ပဉ္စ ...

မင်း ဘာကြောင့် ငြိမ်နေတာလဲ။

သွေးရိုးသားရိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဘာတွေဟန်ဆောင်ပြီး ဘာတွေ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်နေသလဲမှ မသိတာ။ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အရာမှာ တော့ ဒီကောင် ပဉ္စက လမင်းဆွေထက် မသိမသာ နှာတစ်ဖျားသာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ တသွင်သွင်နှင့်ပတ်သက်လျှင် အဲဒီကောင် တစ်ကိုယ်လုံး ကလိမ်ကကျစ်ချည်းပဲဟာ။

ခုလို ... တသွင်သွင်ပြန်လာမှာ သိလျက်နှင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ပြီး ဘာသံမှ မထွက်၊ ဘာ အဆက်အသွယ်မှ ပြုမလာပုံထောက်ရင် ဒီကောင် တစ်ခုခုတော့ ကလိမ်ကကျစ်ကြံ့စည်နေလို့ ပဲ။ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ တော့ ဒီကောင် ငြိမ်သက်မနေနိုင်စွမ်းတာ လမင်းဆွေ သိပါသည်။ ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က စတင်ပျာယာခတ် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ မပြချင်လို့ လမင်းဆွေက ပဉ္စထံ မဆက်သွယ်ဘူး ဆိုလျှင် ဒီကောင် ပဉ္စကို ကြိုက်သလို ကလိမ်ကကျစ်ဉာဏ်ထုတ်ဖို့ အချိန်တွေ ပေးထားသလိုသာ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ ။

ဒီအခွင့်အရေးပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ လမင်းဆွေက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ စားပွဲပေါ်က ဖုန်းကိုလှမ်းယူကောက်နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဟိုတစ်ဖက်က တော်တော်နှင့် ကောက်မကိုင်ပါ။ တောက် ... ဒီကောင် တမင်သက်သက် အထာလုပ်ပြနေတာ။ ဒီကောင့်အကျင့် ဒီလိုချည်းပဲ။

လမင်းဆွေက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်နှိပ်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ဖက်မှာ သုံးလေးချက်မြည်ပြီးလျှင် ...

“ဟယ်လို ... ဟော့ကောင် ဘာတုံး”

“မင်းက မအားဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ခုနု ဧည့်သည် တစ်ယောက် အပြန်ကို နှုတ်ဆက်နေလို့ ပါကွ၊ မင်း ဖုန်းမှန်း ငါသိပါတယ်၊ ဧည့်သည် ပြန်ရင် ပြန်ဆက်မလို့ ပါ၊ အခု ဖုန်းက နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မြည်လာတော့ ဧည့်သည် က မြန်မြန်ထွက်သွား တာနဲ့ ငါကိုင်လိုက်တာ၊ မင်းကတော့ စတာနဲ့ လာပြီ ... ခနဲ့ ဖို့ ”

“မခနဲ့ ပါဘူး ပဉ္စရာ၊ ခနဲ့ နေ ရွဲ့နေရမယ့် အရွယ်လားကွာ၊ ငါတို့ တွေ လူကြီး ဖြစ်နေပြီပဲဟာ”

“ဟား ဟား ... အဲဒီလေသံကြီးကိုက နော်မယ်လ် မဟုတ်ဘူး လား လို့၊ ပြော ဟော့ကောင်၊ အကြောင်းထူး ရှိလား”

“မင်းရော အကြောင်းထူး မရှိဘူးလား”

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... နေ့စဉ်နဲ့ အမျှကတော့ ထူးတယ်ပြောလည်း ရ၊ မ ထူးဘူးပြောလည်း ရတာ တွေချည်းပေါ့”

တွေ့လား ... ဒီကောင် စကားကို လည်သလို ကွေ့ပတ်ပြောနေပြီ။

“အဲဒီထဲကမှ ဒီနေ့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိဘူးလား”

“ဒီနေ့ ! ... နေပါဦး မင်းမှာ ဒီနေ့ တစ်ခုခုထူးလို့ လား”

“ငါ့ကို ပြန်မေးမနေနဲ့ လေ၊ ငါက မင်းကို မေးနေတာ”

“မေးမနေပါနဲ့ လမင်းရာ၊ မင်း ပြောစရာရှိတာ တစ်ခါတည်း တဲ့ ပြောလိုက်ပေါ့ကွ၊ ဘာများ ဝေ့ပတ်နေတာလဲ”

ပဉ္စအသံက ပုံမှန်ပင် မြူးမြူးရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွ။ အီးမေးလ်ဖတ်ထားရလို့ ပဲ မြူးရွှင် နေတာလား ပုံမှန်ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ နဂိုနေလား။

“မင်း ငါ့ကို စကားလေး ဘာလေး ပြောစရာ မရှိဘူးလား ပဉ္စ”

“ဟာ ... ရှိတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့ မတွေ့ဖြစ်တာတောင်ကြာနေပြီဟာ၊ တစ်လလောက်တောင် ရှိမလား မသိဘူးနော် ဟေ့ကောင်၊ ဒီကြားထဲ ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးပေါ့ကွာ၊ နေပါဦး ... မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလိုပဲ၊ မင်းဘာဖြစ်လဲ ဟေ့ကောင်၊ ဘာပြဿနာရှိလဲ”

“ပြဿနာရှိစရာလားကွ၊ ဘာမှ မရှိဘူး၊ မင်းပြောသလိုပဲ ငါတို့ မတွေ့တာကြာပြီ၊ ဒီညနေ တွေ့ကြရအောင်၊ ဘီယာသောက်မလား”

“ဘီယာ ... အင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ ငါတောင် ခုပဲ ရုံးဆင်းတော့မှာ ၊ ပိုးကို လှမ်းပြောလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ပြောမနေပါနဲ့ တော့ကွာ၊ တော်ကြာ ဟိုကိစ္စရှိလို့ ဒီကိစ္စရှိလို့ နောက်နေ့မှ သွား ဖြစ်နေဦးမယ်၊ ငါလည်း သက်စုကို မပြောတော့ဘူး၊ သူတို့ဘာသာ နောက်ကျနေမှ ဆက်ပစေ”

“ပြီးရောလေ ... ဒါဆို ငါ ဘယ်ကိုထွက်လာရမလဲ”

ပဉ္စက ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ လမင်းဆွေကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည် ။ လမင်းဆွေဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် သူ့မျက်နှာက လမင်းကြီးနှယ် ဝင်းဝင်းပပ ဖြူဖြူစင်စင် ရှိလှပါသည် ။ အသား ကဖြူလွန်းတော့ လက်ချောင်းလက်သည်းတွေများ ဆိုလျှင် သွေးခြည်များ ဥနေသလား ထင်ရအောင် ကို ထိပ်ကလေးတွေ ရဲနေတာ။ ခပ်စင်းစင်းဖြောင့်ဖြောင့် ဆံပင်ကို ဒီကောင်ငယ်စဉ်ကတော့ ကုပ် ထောက်တဲ့ အထိ ရှည်ဝဲဝဲလေး ထားခဲ့သည် ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆယ်က ခုခေတ်လို ကိုရီးယားမင်း

သား မင်းသမီးတွေ ခေတ် မစားသေးလို့ ပင်။ ခေတ်သာစားခဲ့ရင် လမင်းဆွေတစ်ယောက် ကိုရီးယားမင်းသားလေးလိုပဲဆိုတဲ့ ချီးမွမ်းနှစ် သက်မှုမျိုး ခံယူရပေဦးမည်။ အင်း ... ခုလည်း ပဲ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်ဟာ ဒီခေတ်မှာ အလွန်ကြီးရင့်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ့ အသက်နဲ့ သူ ကြည့်ကောင်းနေသေးတာပင်။

“ဟေ့ကောင် ... ရော့ ... မင်းကြိုက်တာ မှာ ဦး”

“မင်းမှာ လိုက်ရင် ပြီးတာပဲလေ”

“မင်းက ချဉ်ငန်စပ်တွေနဲ့ မှ အာထိတာဆို၊ ငါက အရသာချို့ဖျော့ဖျော့တွေပဲ မှာ ထားတာ လေ၊ မင်းကြိုက်တာ ထပ်မှာ လိုက်ပါ ... ရော့”

ပဉ္စက လမင်းဆွေလှမ်းပေးသော မိန်းစာအုပ်ကိုယူ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ လှန်ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ စာအုပ်ကိုလှန်နေတဲ့ ပဉ္စရဲ့ စတိုင်ကျကျ ဟန် ပန်ကို လမင်းဆွေက အကဲခတ်သည် ။

ဒီကောင်ကတော့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်လုပ်ငန်းနဲ့ ကိုယ် လူကြီးပိုင်းဝင် နေတာတောင် ရင်ဘတ် ကြယ်သီးတွေ နှစ်လုံးဖြုတ်ထားတုန်း။ ကိုယ့် အလုပ်ခွင် ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ အလိုက် စတိုင်ပဲန်လိုမျိုးကို မဝတ်ဘဲ ဂျင်း ဘောင်းဘီသာ ခုထိဝတ်တုန်း။ သူ့ရဲ့ ထောင်ဖွာဖွာ ဆံပင်တွေဟာ နဖူး ပေါ် ရှုပ်ယှက် ခတ်တုန်း။

အသားညိုညို မျက်ခုံးမည်းမည်းကြီးနှင့် မေးရိုးအကျအင်မတန်လှ တဲ့ ပဉ္စဟာ သူ့ထက် ဖျတ်လတ်ပုံလည်း အမြဲထာဝစဉ်ပေါက်နေတတ်သ ည် ။ ဒီကောင် အသက်သာကြီးလာတယ် လက်ပတ်နာရီ ပတ်ထားတဲ့ ဘက်မှာ ပဲ နိုင်းတူးဖိုက်လက်ကောက်ထူကြီးမျိုးကို မက်မက်မောမော တတွဲတည်း ဝတ်ဆင်တတ်တုန်း။

ငယ်ငယ်က သူတို့ ဆုံတွေ့ကြတိုင်း တသွင်သွင်ဟာ ပဉ္စကို ...

“ဟား ... မောင်ကြီးကတော့ မိုက်တယ်ကွာ”လို့ ချီးမွမ်းထောပနာတတ်သလောက် သူ့ကိုတော့ “မောင်တော် ... နင်ကတော့လေ ရှိုးချည်းပဲ” တဲ့ ။ ပဉ္စရဲ့ ဒီဇိုင်းကို တသွင်သွင် ပိုပြီး နှစ်ခြိုက်လေသလားလို့ တွေးမိလျှင် ပဉ္စရဲ့ ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံမျိုး သူလည်း လိုက်ဝတ်မလား စိတ်ကူး ခဲ့ပေမယ့် သူနဲ့ ဘယ်မှ မလိုက်ဖက် မအပ်စပ်ကာ သူ့ပုံစံက ရှင်းရှင်းသန့်သန့် ဆင်ယင်မှ သာလျှင် လင်းလက်တောက်ပြောင် အရောင်ထွက်တာ မို့ သူ့အသွင်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ သူ စိတ်ကူးလို့ မရခဲ့။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ဘာကြည့်နေတာလဲ ... အဟက်ဟက်”

သူ့အတွက် ပူချဉ်ငန်စပ် ဟင်းပွဲမျိုး မှာ လိုက်တဲ့ ပဉ္စက လမင်းဆွေကို လှမ်းမေးလိုက် ပါသည် ။

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက မင်းပုံစံနဲ့ ခုလောလောဆယ် မင်းပုံစံကိုတွေးပြီး ယှဉ်ကြည့် နေတာပါ၊ မင်းဘာမှ မပြောင်းလဲဘူးလို့ ”

“မင်းကော ပြောင်းလဲလို့ လား၊ အရင်ရော ခုရော ဒီလိုပါပဲ၊ ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ဟိုးငယ်ငယ် ကတည်းကနေ ခုထိ မင်းကို ငါ မနာလိုရတာ တစ်ချက်တော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲကွ”

လမင်းဆွေက ရယ်ဟဟ မေးမိသည် ။

“မင်းဆိုတဲ့ ကောင် ချွေးကော ထွက်တတ်ရဲ့ လားလို့ လေ ... ခစ် ခစ်

”

“ဒါဆို ... ငါကလည်း မင်းကို မနာလိုတာ တစ်ချက်တော့ရှိတယ်”

“ဘာတုံး”

“မင်းက စိတ်ညစ် စိတ်ဓာတ်ကျတတ်ရဲ့ လားလို့ ”

ပဉ္စက လမင်းဆွေကို မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလဲ၊ မင်း အခု တစ်ခုခုဖြစ်နေလား၊ စိတ်ညစ်စရာ၊ တစ်ခုခုများ ရှိနေ သလား၊ ဟေ့ကောင်”

“ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာ မရှိပါဘူး ဆိုမှ ကွာ”

“တကယ်နော်၊ မင်း ဒီနေ့ ခါတိုင်းလို ကြိုကြိုတင်တင်ချိန်းတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတွေ့ဖို့ ချိန်းတာလည်း ဖြစ်နေတော့ မင်း မှာ ကိစ္စတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလားလို့ ပါ”

လမင်းဆွေက ပဉ္စကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ဒီကောင်တကယ်ပဲ ဘယ်လိုမှ ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်တာလား။ တသွင်သွင်က ကိုယ့်ထံသာအကြောင်းကြားပြီး ပဉ္စထံ အကြောင်း မကြားဘဲ နေလိမ့်မယ်မထင်ပါ။

တသွင်သွင်ဟာ ပဉ္စနှင့် လမင်းဆွေ နှစ်ယောက်အကြားမှာ ဘယ်သူ့အပေါ် ပိုတယ်လို့ ဘယ်လိုမှ သဲလွန်စရာမရအောင် သာတူညီမျှရုံရှိလွန်းတဲ့ သူ မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ မွေးကတည်းကနီးပါး ပေါင်းသင်းခင်မင်လာသော သူတို့ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာနှစ်ယောက်ကြား မှာ မနာလိုမှုတွေ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မကြည်လင်မှုတွေ ရှိခဲ့ရတာ။

သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ချစ်လည်း အင်မတန်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ တသွင်သွင်နှင့် ပတ်သက်လျှင် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အမြင်လည်း

ကတ် အချဉ်လည်း ပေါက် မရှုစိမ့် မနာလို အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးကျင့်လည်း စွဲမြဲခဲ့ကြရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။

“အေး ... ငါ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နေတယ်ပဲ ရှင်းရှင်းပြောတော့မယ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတော့ မင်းကို အံ့ဩနေတာ”

“ငါ့ကို ! ... ငါကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မင်းက ဘာမှ မဖြစ်သလို ဘာမှ မထူးခြားသလို ဖြစ်နေလို့ ”

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမှ မရှိတာ၊ ကဲပါကွာ ... လမင်းရာ၊ ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါ၊ ငါထူးခြားခုန်ပေါက်နေရမယ့် အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိနေသလဲ”

လမင်းဆွေသည် ပကတိ ဣန္ဒြေရနေတဲ့ ပဉ္စရုပ်ကို ကြည့်ကာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်လာသည်။

“ပဉ္စ ... မင်း ဒီနေ့ အီးမေးလ်တွေ ဘာတွေ စစ်သေးလား”

ပဉ္စက မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ရင်း ...

“အင်း ... စစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင် ... မင်းဆီမှာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမေးလ်မှ ရောက်မနေဘူးလား”

“မရောက်ပါဘူး၊ မရောက်ဘူးထင်တာပဲ၊ ဒီလိုကွာ၊ ငါတို့ ရုံးခန်းကွန်ဒိုမှာ ဒီနေ့ ဆာဗာကျ နေတယ်၊ ကွန်နက်ရှင်မရဘူး၊ ဒီတော့ ငါက ငါစစ်စရာရှိတဲ့ မေးလ်ကို အိမ်ကိုလှမ်းပြီး ပိုးကို စစ်ခိုင်းတယ်”

“ဘာ ...”

လမင်းဆွေရဲ့ “ဘာ” ကြီးက အထိတ်တလန့်ရှိလှ၍ ပဉ္စက လန့်သွားရင်း ...

“ဘာလဲကွ”

“မင်း ... မင်း ... ပိုးရွှေလွှာကို မေးလ်စစ်ခိုင်းတယ်၊ သူ ... သူက မင်းရဲ့ Pass word ကို သိနေတာလား၊ မင်းကပြောထားတာလား”

“ဒီနေ့လယ်မှ လှမ်းစစ်ခိုင်းရင်း ပြောပြလိုက်တာလေ၊ Pass word သူသိနေလည်း ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့မေးလ်ဘောက်စ်က သန့်သန့်လေး ဟေ့ကောင်၊ ဘာအရှုပ်အရှင်းမှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တော့ ငါ့ Pass word ချိန်းမှာ ပါ”

“မင်း မေးလ်တွေ စစ်ပြီးတော့ ပိုးက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါကြည့်ခိုင်းတဲ့ မေးလ်တစ်ခု ဝင်နေလားရှာတယ်၊ ဝင်နေတယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို ဖတ်ပြတယ်၊ ပြောပြတယ် အဲဒါပဲလေ”

“သွားပြီ ... အဲဒါ”

“ဘာသွားတာလဲ”

လမင်းဆွေက သူ့မျက်နှာကိုသူ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ပွတ်လိုက်ရင်း

...

“အင်း ... မင်းက ဒီနေ့အဖို့ မင်းရဲ့ မေးလ်ဘောက်စ်ကို မင်းဘာသာ မင်း ဖွင့်မကြည့်ရသေးလို့ ဒီလောက်တည်ငြိမ် သွေးအေးနေတာကိုး”

“မင်းပြောတာ ငါ နားမလည်ဘူး လမင်း”

“ဒီနေ့ တသွင့်ဆီက မေးလ်ရောက်တယ်”

“ဘာ ... မင်းဆီကိုလား”

“အေး ... မင်းဆီကိုလည်း ရောက်မှာ သေချာပါတယ်”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာ ... တဲ့ လဲ”

“သူ ပြန်လာမယ်တဲ့ တွေ့ကြမယ်တဲ့ ”

“ဟင်”

ပစ္စရဲ့ မျက်ခုံးအစုံက ပင့်တက်ကာ တစ်ခဏ ကြောင်တက်တက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ခေါင်းထဲမှာ တော့ အတွေးရှုပ်ယှက်ခတ်။ လမင်းဆွေဆီ မေးလ်ပို့ရင် သူ့ဆီလည်း မပို့ဘဲ ချန်ထား မည်တော့ သူမထင်ပါ။ ဒါဆို တသွင်သွင်ရဲ့ စာကို နေ့လယ်က ပိုး မြင်သွားလောက်ပြီပေါ့။ ပိုး ဒီအတိုင်းထားမလား ဖွင့်ဖတ်ကြည့်မလား။ ဟား ...။

“စာက ... ဘာ ... ဘာတဲ့ လဲ အတိအကျ ပြောစမ်းပါ ဟေ့ကောင်”

“တို့ ပြန်လာမယ် မောင်တော်တဲ့ ... တွေ့ကြရအောင်တဲ့ ၊ ငါ့ဆီမှာ တော့ ဒါပဲ၊ မင်းဆီတော့ မသိဘူးပေါ့”

“ငါ့ဆီလည်း ဒါမျိုးပဲ နေမှာ ပေါ့၊ ဒီလောက် ဆိုရင်တော့ ပိုးတွေ့သွားလည်း အရေးတော့ သိပ်မကြီးပါဘူး”

“ပိုးတွေ့မှ တော့ ခုလောက်ဆို သက်စုကို လှမ်းပွားပြီးပြီပေါ့ကွ၊ ငါက အဲဒါ မင်းနဲ့ တိုင်ပင် မလို့ ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အသိမပေးဘဲ ထားမလားလို့ ၊ သိရင် စားရင်းရှုပ်ပြီး နားငြီးတာပဲ အဖတ် တင်မှာ ၊ သူတို့ နဲ့ တသွင်က ဒီလောက်ကြီးလည်း ချစ်ကြ ခင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကြည်တောင် မကြည်ကြသေးတာ၊ တသွင်ကလည်း မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ငါတို့ ကိုပဲခေါ်တွေ့ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မခေါ်ဘူး မတွေ့ဘူး ဆိုတာမျိုးလည်း လုပ်ချင်လုပ်မှာ ၊ သူလုပ်ချင်ရာလုပ်တာ၊ ဒီတော့ သူတို့ မသိတာ နားအေးတယ်ဆိုပြီး မပြောကြစို့နဲ့ လို့ မင်းကို တိုင်ပင်မလို့ ဟာ၊ ခုတော့

မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ သူတို့ သိရင် နားပူတော့မှာ အမှန်ပဲ၊ ငါ့အီး
မေးလ်ဖွင့်တယ်ဆိုပေ မယ့် ငါဖတ်ခိုင်းတဲ့ စာပဲဖတ်ပြီး တခြားဟာတွေ
ပိုးက ဖတ်ချင်မှ ဖတ်မှာ ပါ၊ မြင်ချင်မှ မြင်ဦးမှာ ပါ”

“ထင်လား ... မင်းကလည်း ၊ မင်းမေးလ်တွေက အစောင့် ၂၀ အစီ
တ် ဝင်နေရင်တော့ ပျင်းပြီး ဖတ်ချင်မှ ဖတ်မယ်၊ တစ်စောင် နှစ်စောင်
ဆိုရင်တော့ ဖတ်ကို ဖတ်မှာ သေချာတယ် ဟေ့ကောင်၊ ပိုးသိမှ တော့ သ
က်စုလည်း သိပြီ၊ ဖုံးထားဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို တသွင် ရေးတာ စာကဒါပဲလား”

“ဒါပါပဲ ဆိုမှ ”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင်၊ မြန်မြန်စားသောက်ပြီး ပြန်ရအောင်၊
ငါ စာဖတ်ကြည့်ချင်ပြီ”

လမင်းဆွေက ချက်ချင်း ပျာယာခတ်သွားတဲ့ ပဉ္စကို မကြည်မသာ
ကြည့်မိသည် ။